

כנרת שלי, הוי כנרת שלי,
הייתי או חלפתי חלום?

לא כך שרה רחל? לא כך שרנו עמה,
חלמנו עמה?

אכן חלמנו, לא הכנרת היא חלום. הכנרת
ישנה, אך חלום השלחה והשקט בהם נדוג
דגי זהב ותכלת, חלום זה נגזר. באנו אליה, אל
הימה הכנרתית עיפי סערות, פליטי ימים שזר
רום ורעים, מושלכי נהרות דמים, ורצנו מאד
וקייחנו מאוד להתרפק עליה כלאס, בלאס, רצינו
לשוב אל הטבע שלא בדרך הטבע.

אך אין אידיליה בכנרת, כי גם פגרת, גם
אידיליה אינה נקנית באידיליה.

אין אידיליה בכנרת.

כי האויב שם למעלה ואנו למטה, הוא בהרים
ואנו על המים, על המים ממש ולפעמים אפילו
לא על המים אשר שא אויביים ניתכת עליהם
ואו יש גם, דם אדום על תכלת הכנרת ואנו
מתחת למים, האויב מורש שרהותיו לצוד אותנו
ואנו כדגים קטנים אוילמים כדי לא להגיש,
כדי לא להתגרות והאויב ממשוך לירות וממשוך
להתקין רשתות, רשתות ברזל לפרוש אותן על
הכנרת והרחק, הרחק מעבר לכנרת.

ורכיום ממשכיים לחלום את חלום הארץ
דליה, השא, ואשר אינם בעלי חלומות ובעלי
מלחמות המה, מתרוצצים פה תבורות-תבורות
ובולעים איש את רעהו ברוצים והם
הגדולים את הקטנים והקטנים את הזעירים והם
עירים בולעים רוקם, ואשר כמר השמינו יתמרקו
בסירות, לדבר לשיער על רוח, רוח, ולרצום
עניים ולחלום שלום, שלום. ואם יישמע טרטר
יריות מן ההרים, נבנס למתחת למים עד יעבור
זעם, ואם יישמע טרטר סירת-קרב משלנו, או
אז יתחור הדגים האלמים פיהם וירימו קול זעקה:
למה תגרת, תנו לחיות ולהשפין ולחלום צניחה
הזאת.

ואין אידיליה בכנרת, תכא אינה חלום. אבל
משל היא, פל המדינה בכנרת, ואנו על המים
ומחתת המים, והאויב מהרים, יורד כל אימת
שרוצה, יורה כל אימת שירצה.
ואנחנו מבקשים רשות להתגונן, אך לא

כנרת בקלי חלומות

מאת ד"ר ישראל אלדר

מדיוק אותה סירה ולא אחרת חלילה, שהיא
הפה מפשע, למען יחא המאבק צמוד.

כמו בכנרת, כמו בנקיב.
מסוריה יורים בישראל (ויש מדויקים
ואומרים, אפילו לא משטח סוריה, כי אם משטח
ישראלי שהשתלטו עליו הסורים), בין כה ובין
כה, צבא סוריה, במקדמת דמשק כמובן, יורה
לעבר שטח ישראל לכלל הדעוה, אפילו לדעת
המפורזת ביותר.
יש גבול להבלגה כמובן, אנו נצאים לתגמול,
תגמול צמוד. בדיוק לאותו מוצב שממנו
ירד, בדיוק.

אמנם אנו יודעים, או חייבים לנבא, שהאויב
מוכן ורוקא שם הוא מוכן, שהרי כפי שאמר
הדוברים הנבונים שלנו: "האויב חיכה, כי כנראה
ידע שזה גביע ליה", ורק זאת שכחו הדוברים
להוסיף עוד: "האויב גם זכיר אותנו, את
טבענו, שאנו בכל זאת "הגנה" והגנת ואיננו
פוגעים במוצבים תפיס מפשע ועל כן ידע בדיוק
לאן ובאלו דרכים יעלה כוח הפשיטה הישראלי,
פשיטת ודאי שיוע.

אנו נפגע בדיוק באותו מוצב שממנו ירד.
ענינו אותו, יתר על כן, אנו נביא משם בדיוק
את אותו התותח ואן הכלי האחר שממנו ירד
אל הסירה ואת ר כ נביא את שוטי-הצוק, את
צניגי השלטון הור, את חיילי א"מ ונראה להם
את החורים שבסירה שלנו (ואולי את
החורים שבגופי הדיגים והשורשים שלנו) ונראה
אותם לעיניהם לקוטרי התותח והמדגמה ששיבו
הנרע בשמחה:

הנה! אתם רואים? הוכחנו את דבר הפשע!
וחאל שקשקש קצת לסחוב את כל המטען
זה, את המרגמה ואת הסירה המחוחררת שלנו,
לשם, למרפוא א"מ להגיע על השולחן הירוק

של הדיגים, לעיני כל הגויים: "הנה, ההוכחה
הממשית לטענתנו. הים התחיל..." למען
יראו כל הגויים ויבשו הסורים וישתכנעו הרוסים
ויסכימו המארוקים: אכן, הוכח הדבר, הסורים
התוקפים עינינו הרואות, וכולם מפנים מבטים
לעבר הנציג הסורי לאור "הקורפוס דליקסיס"
של האשמה, הנציג הסורי (איה צחוק?) את
מי הוא מייצג בעצם? איוו נופיה של
קצינים? שותק כדג בכנרת וכולם פה אחד
אומרים: מיה ומתפורים ושלום על ישראל ועל
הכנרת עד ליריות הכאות.

ישנה מדינה ריבונית. וישנו מסין של
שנים רבות. ויש צבא מפואר. וישנם חיילים
אשר כאלה, המתקדמים בשטח פתוח במבול של
פגזים וישר אל מול לעני אויב הכוי. מתקדמים
בלא רתיעה, בבכורה שאין למעלה ממנה, כאל
סוח כסוח, עולים בכנרת וכוכבים בדם, על
מנת לנטוש מיד את השטח שוכבים בדם וכנבורה,
על מנת שהאויב ישוב ויבצר בו במחיר קצת
מלט ולבנים לחישה המוצב ההוא, על מנת
שישוב ויירה ממנו שוב כל אימת שירצה,
פל אימת שיצו עליו מן המוצב הנבנה ממנו,
הקובע, מן המוצב אשר בדמשק.

כך הם לוחמים חיילינו, וכך הם שבים. ואילו
נצטוו להיטור להתחזק בנקיב היו נשארים
ומחזיקים ביתר היתקף מאשר הסורים הרבים
על נשקם וביתר היעיל. ואילו נצטוו לכבוש
את כל הרכס ההוא הרובק על הכנרת, היו
טובשים ומתחזקים בו כאות לצבא ישראל,
אלא שהם לא נצטוו אלא להוציא את המוצב
ההוא אשר בנקיב ואת המקלע והוא ולשדו,
ומת אשר נצטוו שיצאו בדם ובכנורת.

יש אשר עושה חשבון: שלשים קרבנות
סורים כנגד שבעה ישראלים, שלשים נבד
שבעה לטובתנו.

ולא היא, אלא לרעתנו. כי המוצב — מוצב
בנקיב ועד דמשק ואם הרם שלנו היה לשוא
או לטוב נדע רק או אם ינעו פוחות ישראל,
כל כוחות ישראל: הכלכליים, האורחיים, הבטי
חוניים, לפנות בכל תחום הריבונות הישר
רליה, בכנרת ובאותם עשרת המטרים המרפ
קרים שמעבר לכנרת, ולא יעו איש למתוח
עליהם באש ולא יעו דיג או לרוב במים שלנו,
פי מל דיג או כמיהו כפנו אויב מתוחב-בעל
סחה-מדינר-חוקי, ולא יעו חייל או לחשש נשק
מתחום ישראל הריבונית.

ישנו חכם ששנשך שם לא תת
לשוא והוא לא יזעק מן האדמה ומן המים.
וזה הוא "הנעלם" עדיין.
סאותו חייל שביעי שלנו אשר נעלם.

יש גבורה נעלמת אצלנו ולעומתה ישנה
חבלה אשר אינה נעלמת, אף אינה מסת
תהרה, פי אם גלויה והצופה ואין עוצר.

ואין הכוונה למקיי. מקיי סוף סוף פארות
מוצב בנקיב, בצטוו "לירות" ו"יורים",
ומקיי גם אינה יושבת בחזקת חוק ובסתחון
שלנו ואינה מתבקשת לדון ולהחליט אם וכיצד
ובאלו כלים חדישים ומכריעים על ישראל לתת
גזון מפני אימת ההשמדה שאמיימים פה עליה
ומתכווננים אליה לא רק בקהיה, כי אם גם בדמשק
ובכלל דמשק, גם בחומים, כי בחלב, אלה ואלה,
הכוונה לגיס הששי שאינו שליחם-שלאויבים
שדעת ועושה שליחותם. וגם זה לא מן "ישראלית"

פי שיציע לאור העסקלות מפים נגד פעולת גוקיב
מהטעם הנ"ל, ולאור התיצבותה של מפים
עד היום הזה ליפניו של אהרן כהן
פוסר סודות המדינה לסוכנים ארים,
להוציא את מפ"ם מוועדת החוק
והבסחון כבלתי מודינה עוד וכמחבלת בעמ
ות ישראל הפגנת שלמוחה וריבונותה. כסוריה
קצינים וראשי השלטון יורים אלה באלה אך
במועצת הבסתחון מופיע נציג אחד שלהם ומדבר
בשם כולם נגד ריבונות ישראל על הכנרת
ועל מימי הירדן שבחומה, וכישראל ישיבים
זה עם זה בנחת גברת גולה מאיר ומר מאיר
יערי, מאירים מפים זה לזה, ואתה שעה מציינים
שפלחתי ונתנו של מאיר יערי זה את ישראל
פלתקפנית וכמתגרה "שלא לצורך",
שלא בהכרח", מתארים את ישראל כרוספת
ערבים שלוחים בתוכפי המדינה, מחבלת במדי
פדות הבסתחנות שלה, באפשרויות השלום עם
נאצר, עם איזה עלחי, שותרי השלום הידועים.

מה נגלה מהפשיטה על גוקיב? כי יש
אחרתם טובישיים ארוכ סוח בקי האויבים?
אפשר לסמוך על המכשיל שלנו ועל משרד
הבסתחון שלנו כגזון זה. ודאי תימצא דרך
לשתק ותחתים אלה. והלאו ותימצא דרך לשתק
תחתים כבדים ומסוכנים מאלה, וגם הם בידי
האויב, הלא הם ותחתים טובישיים ונאצריים
או מררסובישיים ומררנאצריים ובתוככי המפס
לגות והעוננים הישראליים. והלאו ותימצא דרך
לשחק את המוצבים? מסוג מפ"ם אשר בוחש
בזן המדיני הרחוק ואף הקרוב ביותר, מונעים
משם בבים של חיילי ישראל היוצאים להגן
על ריבונות ישראל ועל עצם קיום מדינת
ישראל, שמעולם לא היתה מפים מקטאה והחלי
מיה, כי חלומה הית אחר: מהפכות ומלחמות
חרום זה טוב לגויים ולמען משטר קמוניסטי,
הפגנות דמים והסתחור זה טוב גם בישראל אבל
רק פנימים, למען שיכול למשיל צבא, למען
תוספת יוקר, אבל נגד האויבים? חס
וחלילה. נגד אויבים — ענינים עצומות והולמות
שעלילה כנרתית.

הנבוקר" — 6.4.1962 — עמ' 3